
Denisa Dybowiczová získala ocenění za záchranu lidí

Slavkov – Toho dopoledne cestovala tehdy sedmadvacitiletá studentka medicíny Denisa Dybowiczová ze Slavkova za svou kamarádkou na promoci do Prahy. Už ve stanici Ostrava Svinov nabral vlak zpoždění a s odstupem času to možná lze považovat za jakési znamení. „Jezdím pendolinem velmi často a zdržení téměř nemá. Už to bylo takové nepříjemné. Vždycky za Ostravou si dávám kávu a tak jsem se i ten den těšila, až přijde stevardka a já si ji budu moci objednat,“ vzpomínala Denisa Dybowiczová. Nápoje se však nedočkala.

Vlak ujel jen pár kilometrů, když se na železničním přejezdu ve Studénce srazil s kamionem. „Stalo se to strašně rychle. Já jsem seděla v zadní části vlaku, takže ten samotný náraz jsme téměř nevnímali, jen málo. Přímou v našem vagonu se zranil akorát jeden pán, který si rozrazil hlavu o sedačku, takže jsme jen kapesníkem zastavili krváčení. Pak jsme se podívali ven a uviděli povalující se kolo od kamionu a to už jsem si říkala, že je asi něco špatně,“ uvedla.

Pomáhala při záchraně životů

Zpočátku všichni cestující jen nervózně poposedávali na místech, až po chvíli se rozhodli podívat ven. „Vyšli jsme z vlaku a uviděli jsme, co se stalo. To už k nám běžel stevard a ptal se, zda je mezi námi lékař a když jsem mu řekla, že studuji medicínu, sdělil mi, ať jdu okamžitě s ním. Věděla jsem, co asi bude následovat, takže jsem si automaticky sundala náramek, kdybych případně resuscitovala, sepnula vlasy do sponky a běželi jsme k prvnímu vagonu, ze kterého zbyly jen trosky,“ poznamenala Denisa Dybowiczová.

Kolem postávali lidé a někteří z nich se také aktivně zapojili do záchran raněných. „Pomáhalo jich asi pět nebo šest, říkala jsem jim, co mají dělat. Já sama jsem se tak nějak přepnula do zcela automatického modu, přirovnala bych se k robotovi. Jeden pán měl například hlubokou sečnou ránu, takže jsem křikla na ostatní, že potřebuji něco čistého, nakonec jsme si pomohli podhlavníkem ze sedačky,“ řekla.

Záchranné složky dorazily na místo do osmi minut. I tak krátká doba však Denise Dybowiczové, jak sama potvrdila, připadala jako věčnost. „Bylo to velmi dlouhé a nekonečné. Mezitím jsme se starali o zraněné, někteří byli v bezvědomí, ukládala jsem je do stabilizované polohy. V praxi to při takových událostech prostě funguje tak, že se zachraňují primárně lidé, kteří mají na přežití šanci. Lékaři se nemohou při takovém počtu raněných starat o jednoho, u kterého je to beznadějně, tak to zkrátka je. A tedy když jsem pak viděla, že ti, které jsem ještě před chvílí pomáhala zachraňovat, pak byli prohlášeni za mrtvé, bylo to velmi těžké,“ uvedla. Záhy na místo neštěstí dorazila i letecká záchranná služba a Denisa byla pochválena za dobře odvedenou práci.

Emoce byly obrovské

Byla jednou z posledních, kdo na peróně ještě zůstali. „Sedla jsem si na zem, pohlédla na své zakrvácené ruce, rozklepala jsem se a začala plakat. Prostě to na mě dosedlo. Neuměla jsem to pochopit a vyrovnat se s tím, že i když jsem udělala maximum, stejně jsem těm lidem nedokázala pomoci. Vždycky je ale rozhodně lepší udělat něco než neudělat vůbec nic. Celé mé počínání jsem v tu chvíli brala jako samozřejmost,“ sdělila.

Trest pro polského řidiče, který byl odsouzen na osm a půl let odnětí svobody a k tomu dostal desetiletý zákaz řízení, podle ní určitě není adekvátní k tomu, co se stalo. „Je celkem jedno, kolik dostal let, životy už to těm lidem nevrátí. Já bych pro něj spíše volila jinou formu trestu. Ačkoli se to někomu může jevit jako necitlivé a nehezké, možná než několik let vězení by mělo větší smysl ukázat mu třeba obličej těch lidí, které zabil, vždyť odešli úplně zbytečně. Co mě totálně překvapilo, byla jeho reakce, proč vlastně na přejezd vjížděl, že pro něj červené světlo není dostačujícím ukazatelem, aby zůstal stát, to je nepochopitelné,“ řekla Denisa Dybowiczová. Za svůj čin, prokazující rozvahu v kritické situaci, byla, nyní už vystudovaná lékařka, ve středu 24. února udělena Mimořádná cena rektora Univerzity Karlovy. „Velmi mě to překvapilo a moc si toho vážím. Vůbec jsem ale nevnímala, že bych měla dostat nějakou cenu. Může to

svým způsobem být i inspirací pro ostatní, aby se nebáli v podobných situacích zapojit a projevit,“ uzavírá svůj příběh Denisa Dybowiczová.

K tématu

Nehoda se odehrála loni 22. července ve Studénce. Projíždějící pendolino se tam na železničním přejezdu srazilo s kamionem plně naloženým plechy. Jeho řidič vjel na přejezd i přesto, že už svítila červená výstražná světla a závary šly dolů. Zůstal mezi nimi zaklíněný a nehodě i přesto, že se strojvedoucí snažil vlak zabrzdit, už nešlo zabránit. Řidič sám vyvázl téměř bez jakékoli újmy na zdraví, zato dalších dvacet lidí ve vlaku bylo těžce zraněno, někteří s doživotními následky. Tři lidé srážku nepřežili.

Zdroj: Deník Opavský a Hlučínský

Autor: Veronika Bernardová